

آداب تعلیم و تربیت کودکان در ایران باستان / از کاشت درخت در روز تولد تا حفظ قطعاتی از اوستا

۲۷ تیر ۱۳۹۶ ساعت ۱۳:۵۶

با گسترش دین زرتشتی خاصه در دوره های متاخر ساسانی، تربیت کودکان و جوانان و مزین کردن آنان به ارزشهای دینی مهم می شود. فکر تربیت کودک از زمانی آغاز می شود که کودک در بطن مادر قرار داشت.

کافه تاریخ- سبک زندگی

با گسترش دین زرتشتی خاصه در دوره های متاخر ساسانی، تربیت کودکان و جوانان و مزین کردن آنان به ارزشهای دینی مهم می شود. فکر تربیت کودک از زمانی آغاز می شود که کودک در بطن مادر قرار داشت. مادر دارای وظایفی چون نیایش به درگاه اهورا مزدا بود تا وضع حملی آسان داشته باشد و خداوند شیر خوب و فراوان به او عطا فرماید تا طفل در دامانش به آسانی و نیکی پرورش یابد. در نه ماهگی کسان زن باردار موبدان را به منزل دعوت کرده تا برای سلامت زن جنین و سهولت وضع حمل دعاء بخوانند. والدین در رعایت نظافت و بهداشت فرزند می کوشیدند و بر او دعاهای مخصوص می خواندند. هر سال روز تولدش را جشن می گرفتند و در هر زادروزی درختی می کاشتند. کودکان را به طور معمول تا سن پنج سالگی پیش پدر نمی بردند و تا سن هفت سالگی از هر نوع مجازات معاف می داشتند. از هفت سالگی که اندک اندک سن تمییز عقلی فرا می رسید در تعلیم او می کوشیدند و به فراگفتن درسهای مختلف وادارش می کردند. کودک پیش از هفت سالگی نیز به حفظ کردن قطعاتی از اوستا واداشته می شد.

آدرس مطلب :

